

Ἦει τὸν ἀθλητὴν εἰς τὸν τόπον τοῦ βασανιστηρίου, κλαίουσα, γογγύζουσα, δεομένη, προσπαθοῦσα πανταιοτρόπως νὰ μεταπεισῇ αὐτὸν, ἵνα μὴ, μαρτυρῶν, ἐγκαταλείψῃ αὐτὴν χήρα. Ἐπὶ τέλους, τὸ γύναιον ὅπως μαλακώσῃ τὴν καρδίαν τοῦ ἀνδρός, ὃν ἐγίνωσκε μάλα φιλόστοργον, καὶ ἀποσπάσῃ αὐτὸν τῆς προκειμένης βασάνου, δεικνύει αὐτῷ τὸ μειδιῶν ἀθῶως, καὶ προσφωνοῦν τὸν πατέρα μονογενῆ παιδίον του. Ὁ ἡρωϊκὸς Ἅγιος στεναρίζει ἐκ βάθους ψυχῆς· ἀλλὰ, λαβὼν τὸ βρέφος καὶ ὄψων αὐτὸ πρὸς Οὐρανὸν, μὲ τρέμοντα χεῖλη καὶ δακρύνοντας ὀφθαλμούς, ἀναβοᾷ. «Κύριε, σὺ φροντίζεις περὶ τοῦ παιδίου μου τούτου, καὶ σὺ διαφυλάξεις αὐτὸ ἀπὸ χειρᾶς δυσσεβῶν!» Ἀσπαζόμενος εἶτα τὸ τέκνον καὶ τὴν θρηνοῦσαν γυναῖκα του, τρέχει πρὸς τὸν δρόμον τῆς ὀλοκαυτώσεως, καὶ πίπτει θῦμα, τίνος μᾶλλον οὐκ οἶδαμεν, ἢ ἐν Ἑρσηκεῖς Χριστιανικῆς, ἢ Ἑλληνικῆς πατρίδος.

Τοῦ δὲ Δανιὴλ τὸν βίον ἢ νῆσος Κερκύρας ὁμολογεῖ. Οὗτος ἐστὶν ὁ κτίτωρ τῆς Ἁγίας Μονῆς τῆς καλουμένης Μυρτιωτίσσης, ἣν ὁ εὐσεβὴς ἀναχωρητὴς ἔθηκεν ὑπὸ τὴν προστασίαν καὶ ὀνομασίαν τῆς ἐν τῇ Ἁγίᾳ Σοφίᾳ ὑπὲρ Ἑλληνικῆς ἐθνεγεργίας μεσιτεύσεως Λειπρωθένου Μαρίας, ὡσανεὶ προεγίνωσκε τὰς ἀπείρους μελλούσας συγγενείας μεταξὺ Κερκύρας καὶ 1824. Οὗτος δὲ ὡσαύτως ἐστὶν ὁ συγγραφεὺς τῆς ἐπομένης διηγήσεως, ἣν ἐπισυνάπτομεν ἀκριβῶς, ὡς ἀντεγράφη ἀπὸ τῶν βιβλίων τῆς εἰρημένης Μονῆς. Ὁ Ὅσιος Δανιὴλ ἐσώθη περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Τὸ δὲ σῶμα καὶ τὸ ἐκτύπωμα αὐτοῦ κεῖνται ἐν τῷ Ναῷ τοῦ ἐν Τρικλίνῳ Ἁγίου Βλασίου, πλησίον τῆς πόλεως (1).

Μετὰ ταῦτα, φρονοῦμεν ὅτι ὁ ἀναγνώστης δὲν ἀπαρέσκεται ἐάν ὡς ἀρμοδίαν καταχωρίσωμεν τὴν παράδοξον διήγησιν κατὰ πλάτος.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΨΥΧΩΦΕΛΗΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑ

Ὁ ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος ἱερεὺς, ὁποῦ ἀείποτε πρῦνοι διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, κηδεύετε, πρὸ ὀλίγων χρόνων,

(1) Τὸ βλαπτιστικὸν τοῦ Δανιὴλ, ἐξαχθὼν ἐκ τοῦ βιβλίου τῆς ἐν Βενιτῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, διατηρεῖται ἐν τῇ εἰρημένῳ Ἁγίᾳ Μονῇ.

τὴν σωτηρίαν τῶν ὑποκειμένων, ὅπου θέλει παραστήσει ἡ ἱστορία ἔμπροσθεν. Μηδαίς οὖν ἀμφιβάλλῃ εἰς τὰ γραφόμενα, διότι ἀμαρτάνει θανασίμως, ἀπιστῶντας εἰς τοῦ Θεοῦ τὴν ὑεῖαν χάριν καὶ δύναμιν.

Εἰς τὰ μέρη τῆς Ρουμέλης εὐρίσκεται μία χώρα ὀνομαζομένη Καρίπολις. Εἰς αὐτὴν ἦτο κάποιος Ἀλήμπης Ἀγαρηνός, ἐξουσιαστής ὄχι μόνον τῆς χώρας ταύτης, ἀλλὰ καὶ τῶν περίξ χωρίων ἐκεῖσε, ὅστις ἦτον ἄνθρωπος ἄδικος καὶ πάσης κακίας πεπληρωμένος. Καὶ πολλὰ κακὰ ἔκαμνεν ὄχι μόνον εἰς τοὺς Χριστιανούς, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ὁμοφύλους του τοῦ Ὀθωμανοῦ, καὶ πολλάκις ἡ Βασιλεῖα τὸν ἐκυνήγησε διὰ τὸν παιδεύσει, ἀλλ' αὐτὸς εἶχεν ἄνθρώπους πληρωμένους μᾶλλον εἰς τὴν πόλιν, καὶ ἐδιαφεντεύετο πάντοτε. Ἐκεῖ σιμὰ εἰς τὴν χώραν ἐκείνην τὴν Καρίπολιν ἦτον ἄλλη μία χωροπούλα, καὶ μέσα εἰς αὐτὴν ἦτον ἓνας Χριστιανός, τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἀναστάσιος, πολλὰ ὠραίος, καὶ εὐμορφος τόσον, ὅπου ἐξαπλώθη ἡ φήμη του καὶ τὸ κάλλος τῆς ὠραιότητός του παντοῦ· καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀπίστους καὶ ἀσελγεῖς Ἀγαρηνοὺς, ἀκούοντες, ἠλλοιοῦντο καὶ ἐμαίνοντο, καὶ ἤθελον μετ' αὐτοῦ συγγενέσθαι, ὡς δεδομένοι οἱ κατάρματοι ὕλως διόλου εἰς τοὺς ἄρρενας. Ὁ δὲ νέος, σῶφρων ὢν καὶ τοῦ Θεοῦ δούλος ἀληθινός, ἐφυλάττετο ὅσον τὸ δυνατόν· τόσον ὅπου ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι τὸ πατρικόν του δὲν εὐγαινεν ὀλοτελῶς, πᾶρεξ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τὸ ἐσπέρας τοῦ Σαββάτου εἰς τὸν ἐσπερινόν, καὶ τὴν Κυριακὴν, ὥρα λειτουργίας. Περὶ τούτου τοῦ νέου μαθὼν καὶ ὁ Ἀλήμπης, καὶ τὴν εὐμορφίαν του πληροφορηθεὶς, ἐξεκαύθη ἀπὸ ἔρωτα σατανικόν· καὶ καθοπλίζει τρεῖς τινὰς δούλους του Ὀθωμανοῦ νὰ κάμωσι κάθε τρόπον νὰ τοῦ φέρωσι τὸν νέον· οἱ δὲ ὑπηρεταί, κατὰ τὴν προσταγὴν καὶ ὁδηγίαν του, ὑπήγαγον εἰς τὴν χώραν τοῦ νέου, τὸ ἐσπέρας τοῦ Σαββάτου, εἰς καιρὸν ὅπου οἱ Χριστιανοὶ ἦσαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ψάλλοντες τὸν ἐσπερινόν, ὁμοῦ καὶ ὁ Ἀναστάσιος. Οἱ δὲ Ὀθωμανοὶ ἐπέζευσαν εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Ἐκκλησίας, προσμένοντες νὰ εὐγῆ ὁ νέος νὰ τὸν ἀρκάξουν. Μετὰ γοῦν τὴν τελείωσιν τοῦ

ἐσπερινοῦ, ἐξῆλθεν ὁ προεστὸς τῆς χώρας, καὶ βλέπωντας τοὺς Ὀθωμανοὺς ἐκείνους, τοὺς ἐχαιρέτησεν, εἶτα τοὺς ἐπροσκάλεσεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον νὰ ἀναπαυθῶσιν· οἱ δὲ ἐσυμπέραναν τὸν καιρὸν, ἕως ὅπου εἶδαι τὸν Ἀναστάσιον καὶ εὐγαινεν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν· καὶ τότε ἐκραξάν αὐτὸν πρὸς αὐτούς. Ὁ δὲ νέος, μηδὲν ὑπωπτεύσας, ἐπῆγεν. Καὶ παρευθὸς εἰς ἐξ αὐτῶν τοῦ δίδει τὸ ἄλογον του νὰ τὸ σῶρῃ. Ἰπῆγε δὲ εἰς τῶν χριστιανῶν νὰ πάρῃ τὸ ἄλογον ἀπὸ τοῦ νέου τὰς χεῖρας, λέγων· ἄφετε τοῦτον, ὅτι ἔχει ἄλλην ὑπηρεσίαν νὰ κάμῃ, καὶ ἐγὼ σῶρω τὸ ἄλογον. Οἱ δὲ ὕβρισαν αὐτὸν καὶ ἐδίωξαν, λέγοντες· ἡμεῖς τοῦτον θέλομεν νὰ μᾶς ὑπηρετήσῃ. Ἐλάβεν ὁ νέος τὸ ἄλογον καὶ τὸ ἔσυρεν ἕως εἰς τὸ ξενοδοχεῖον· καὶ καταλαμβάνωντας τὸν σκοπὸν τοὺς τὸν κακῶν, ἔκαμε τρόπον καὶ ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰς χεῖράς τους. Οἱ δὲ κατάρτατοι ἐκεῖνοι ἐδίωκον ὀπίσω τοῦ νέου, φωνάζοντες τόσον, ὅπου εὐγῆκασιν ὅλοι τῆς χώρας, καὶ τοὺς ἐρωτοῦσαν τί ἔχουσι καὶ τρέχουσι, καὶ διατί φωνάζουσι ἐτζί· καὶ αὐτοὶ ἔλεγον· αὐτὸς ὕβρισε τὴν πίστιν μας, καὶ ἔφυγεν· αὐτὸν κυνηγοῦμεν νὰ τὸν πιάσωμεν, διὰ νὰ τὸν ὑπάγωμεν εἰς τὸν Λύθεντην μας νὰ τὸν παιδεύσῃ. Ὁ νέος ὡς τόσον ἔφυγε καὶ ἐκρόβῃ· καὶ οἱ ἄνθρωποι τῆς χώρας ὅλοι ἔπεσαν εἰς αὐτούς, παρακαλοῦντες νὰ λείψωσιν ἀπὸ αὐτὸν, καὶ νὰ μὴ γυροῦσιν ἄδικα πράγματα· τοὺς ὑπεσχέθησαν καὶ ἄσπρα καὶ ἄλλην περιποίησιν, μόνον νὰ παύσουν ἀπὸ τοιαύτην ἄδικον συκοφαντίαν. Οἱ δὲ ὑπερέται ἐκεῖνοι ἐζητοῦσαν καὶ καλὰ τὸν νέον νὰ τοὺς τὸν δώσουν. Οἱ δὲ Χριστιανοὶ ὅλοι ἐφώναζαν· ἡμεῖς τὸν νέον δὲν σᾶς τὸν δίδομεν, καὶ εἶτι θέλετε, κάμετε. Τότε οἱ παγκάκιστοι ἔφυγον εὐθὺς, καὶ ὑπῆγον καὶ ἀνήγγειλαν πάντα τὰ γενόμενα τοῦ Λύθεντός των.

Ὁ δὲ Ἀλήμπεης στέλλει πλείους ἢ δεκαπέντε Ὀθωμανοὺς με προσταγὴν μεγάλην, ὅτι ἢ τὸν νέον νὰ τοῦ φέρωσιν, ἢ ὅλους τοὺς προεστοὺς τῆς χώρας ἐκείνης. Ἐδραμον ταχέως οἱ ἀπεσταλμένοι, καὶ συνάζουν τοὺς προεστοὺς, καὶ τοὺς λέγουσι τὴν προσταγὴν τοῦ Ἀλήμπεη· οἱ δὲ προεστοὶ μετὰ πάσης χαρᾶς ἠθέλησαν νὰ ὑπάγωσιν ὅλοι τοὺς νὰ ἀπολογηθῶσιν. Ἀλλ' ὁ νέος, ὁ κα-

λός τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, ὡς ἔμαθεν ὅτι οἱ γέροντες καὶ οἱ προσ-
στοὶ τῆς χώρας θέλουσι νὰ κακοπαθήσουν διὰ λόγουτου, δὲν τὸ
ἔστερξεν, ἀλλ' εὐγῆκεν ἀπεκεῖ, ὅπου ἦτο κεκρυμμένος διὰ τὸν φό-
βον τῶν Ἀγαρηνῶν· τὸν ὁποῖον, καθὼς τὸν εἶδασιν οἱ γέροντες
ὅπου εὐγῆκε νὰ παρρησιασθῆ εἰς τοὺς ζητοῦντας, πολλοὶ ἐπά-
σχισαν νὰ τὸν ἐμποδίσουν, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν, καὶ ἔτζι τὸ
ἄκακον ἀρνίον ἔρχεται ἐκουσίως εἰς τὴν σφαγὴν. Παρρησιάζεται
ἐμπροσθεν τῶν ἀπεσταλμένων, καὶ λέγει πρὸς αὐτούς· Ἴδου ἐγώ·
λάβετε με καὶ κάμετε ὡς θέλετε, καὶ ἄρετε τοὺς ἀθώους μου
προεστοὺς τούτους. Οἱ δὲ ἀπεσταλμένοι, ὡς εἶδασιν τὸν νέον, ἐχά-
ρησαν, καὶ πέρνοντες αὐτὸν μετὰ τιμῆς, τὸν ἐπήγασι τοῦ Ἀλήμπης.
Ὁ Ἀλήμπης, ὡς τὸν εἶδεν, ἔμεινεν ἀληθῶς ἐκστατικὸς καὶ ἐκ-
θαμβὸς πολλὴν ὥραν, ἐπαινῶντας τὸσαύτην ἀγγελικὴν εὐμορφίαν
καὶ ὠραιότητα. Εἶτα λέγει πρὸς τὸν νέον· Ἐγὼ ἀπὸ πολλοὺς ἤκουσα
τὸ καλὸν σου ὄνομα, καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ σὲ ἰδῶ· καὶ δόξα σοι ὁ Θεὸς
ὅπου ἠξιώθηκα, καὶ μάλιστα ὅπου ἔμαθα πῶς θέλεις νὰ γένης
καὶ Τοῦρκος· καὶ χαίρομαι, καὶ ἐπαινῶ τὴν φρονιμάδα σου, καὶ
τὸ Ἀγγελικὸν σου καὶ οὐράνιον πρόσωπον· ὅθεν ἀπὸ τὴν σήμερον
νὰ ἦσαι ἐδικὸς μου πολλὰ ἠγαπημένος, καὶ νὰ ἔχῃς κάθε λογῆς
ἀνάπαυσιν, καὶ ἀπὸ ἐμὲ καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους μου περι-
ποίησιν· μόνον ἔλα εὐθὺς νὰ σαλαβατίσης νὰ γένης μουσουλμάνος,
καὶ αὔριον νὰ σὲ στολίσω ὀλόχρυσά φορέματα καλῆτερα ἀπὸ τοῦ
παιδιοῦ μου.

Ὁ δὲ Ἰναστάσιος ἐπροσκόνησε τὸν Ἀλήμπην, καὶ ἀποκριθεὶς,
εἶπεν· *Ἀθάρτα ὁ Θεὸς νὰ σὲ πολυχροῖ!* ἐγὼ εἶμαι πτωχῶν
γονέων υἱός, γενημένος καὶ ἀναθραμμένος καὶ ριζωμένος
Χριστιανός, καὶ ποτέ μου δὲν ἔβαλα τέτοιοι ὀσκοπὸν νὰ ἀλ-
λάξω τὴν πίστιν μου· μόνον, σὲ παρακαλῶ, ἄφησέ με νὰ πη-
γαίνω εἰς τὸ σπητι μου, καὶ μὴ θελήσης νὰ με ἀδικήσης, διατι
ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος, καὶ τὸ ἄδικον δὲν τὸ θέλει.

Λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Ἀλήμπης· ἀμὴ ἀνίσως καὶ εὐρεθῶσι μάρ-
τυρες νὰ μαρτυρήσουν, ὅτι εἶπες νὰ γένης Τοῦρκος, τί νὰ σοῦ κάνω;

Λέγει ὁ Ἀναστάσιος· ἀνίσως καὶ εἰρεσθῆ πῶς εἶπα παρόμοιον λόγον, εἴτι θέλεις κάμε μου.

Τότε ὁ Ἀλήμπης ἐπαράστησεν ἐκείνους τοὺς τρεῖς ψευδομάρτυρας, ὅπου εἶχε στείλει τὴν πρώτην φορὰν νὰ τὸν φέρωσι· καὶ τότε ἐμαρτύρησαν αὐτοὶ μεθ' ὄρκου, ὅτι ἤκουσαν αὐτὸν νὰ λέγῃ, ὅτι θέλει νὰ γένη Τούρκος. Τότε ὁ Ἀλήμπης λέγει τοῦ Ἀναστασίου· τώρα τί λέγεις περὶ τούτου; ἀποκρίνεται ὁ Ἀναστάσιος· Αὐθέντα μοι, ψεύματα λέγουσιν. Ὁ δὲ Ἀλήμπης καὶ οἱ ψευδομάρτυρες ὕβρισαν αὐτὸν, διότι λέγει τοὺς Μουσουλμάνους ψεύστας, ἐπειδὴ ὁ μουσουλμάνος ποτὲ δὲν ψεύδεται, μάλιστα ὅπου αὐτοὶ εἶναι καλοὶ ἄνθρωποι καὶ μεθ' ὄρκου τὸ ἐκαφῆρησάσαν. Ὁ δὲ δοῦλος τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσιος ἤρξατο τῆς καλῆς ὁμολογίας, καὶ λέγει.

Νὰ ἡξεύρετε ὅλοι σας, πῶς ἐγὼ εἶμαι Χριστιανός, καὶ πιστεύω τὸν Χριστὸν διὰ τὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ Θεὸν ἀληθινόν, καὶ τὰ λόγια τὰ ἰδικά σας δὲν τὰ ἀκούω· Τούρκος δὲν γίνομαι, μακάρι χίλια κορμάρια νὰ μὲ κάμειτε.

Ὁ Ἀλήμπης, ἀφοῦ τὸν εἶπε πολλά, καὶ αὐτὸς δὲν ἤθελε νὰ ἀκούσῃ, ἐθυμώθη περισσῶς, καὶ προστάσσει νὰ τοῦ δώσουν πεντακόσiais ξυλιαῖς εἰς τοὺς πόδας. Οἱ δὲ ὑπηρέται ἔκαμαν εὐθὺς τὸ προστασσόμενον. Καὶ δερόμενος ὁ μάρτυς, ἄλλο δὲν ἔλεγεν καὶ δὲν ἔβόα πάρεξ τὸ Κύριε ἐλίσσον! εἶτα ἐπρόσταξε καὶ τὸν ἔβαλαν εἰς φυλακὴν· καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέραις τὸν εὐγαλαν πάλιν ἔμπροσθέν του, καὶ τοῦ λέγει· πῶς σοῦ ἐφάνηκαν ἢ προχθεσιναῖς ξυλιαῖς; ἤλθες ἀράγε εἰς τὸν ἐκυτὸν σου, ἢ ἀκόμη στέκεσαι εἰς τὸ πείσμα σου; Λέγει του ὁ Ἀναστάσιος· αὐθέντα, ἐκεῖνο ὅπου ἐγὼ εἶπον καὶ τότε, ἐκεῖνο σοῦ λέγω καὶ τώρα, πῶς εἶμαι Χριστιανός, καὶ τὴν πίστιν μου ἐν τῇ ἀλάσσω· τὴν Ἁγίαν μου Ἐκκλησίαν, καὶ τὸν δεσπότην μου τὸν Χριστὸν δὲν τοὺς ἀρνοῦμαι, μακάρι κορμάρια νὰ μὲ κάμουν! Λέγει του ὁ Τύραννος Ἀλήμπης· μπρὲ ρωμαῖς, εἶσαι τρελός, καὶ ἔλα εἰς τὸν νοῦν σου· γίνου Τούρκος νὰ γένης ὡσάν καὶ τοῦ λόγου μας Ἀγὰς, διατὶ ἀνίσως καὶ δὲν μὲ ἤκουσας, θε-

λω νὰ σὲ σκοτώσω. Λέγει του ὁ Ἀναστάσιος· μακάρι μίαν ὥραν προητέρω νὰ μὲ ἐσκότονες νὰ ἐπάγω ὄχι λήγωρα εἰς τὸν Δεσπότην μου Χριστόν! Καὶ ὁ Ἀλήμπης τοῦ λέγει· καὶ τί θέλεις ν' ἀπολαύσης ἀπὸ τὸν Χριστόν σου, ἀφ' οὗ σὲ σκοτώσω ἐγώ; Ὁ Ἀναστάσιος λέγει· Γλῶσσα ἀνθρώπου δὲν ἠμπορεῖ νὰ δεηθῆται τὰ ἀγαθὰ ὅπου χαρίζει ὁ Χριστός· μου ἐκείνων ὅπου τὸν πιστεύουν, καὶ κάμνουσι τὸ ἄγιόν του θέλημα. Λέγει του ὁ Ἀλήμπης· μὴ μὴν εἶσαι πλαγεμένος καὶ ἐλπίζης μάταια πράγματα; μόνον κάμμε τὸν λόγον μου, καὶ ἔλα νὰ γενῆς μουσουλμάνος, νὰ πιστεύσης τὸν Μωάμεθ· νὰ λάβῃς καὶ ἐδῶ πολὺν καλὸν, καὶ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον καλῆτερον. Ἀποκρίνεται ὁ Ἀναστάσιος· Σὲ θαυμάζω, Αἰθένητα, ὅπου μοῦ λέγεις νὰ πιστεύσω ἕναν πλάνον, ἕναν σεληνιασμένον, ὁ ὅποιος ἀπὸ τὸν σεληνιασμὸν ἐπιπτε καὶ ἐταράττετο καὶ ἀφρίζε καὶ ἔτριζε τοὺς ὀδόντας του, καὶ δὲν ἐδυνήθη νὰ ἰατρεύσῃ τοῦ λόγου του.

Πρὸς ταῦτα θυμωθεὶς ὁ Τύραννος, προστάσσει νὰ τοῦ δώσουν ὀκτακόσιαις ξυλιαῖς, ταῖς ἡμῖς εἰς τοὺς πόδας, καὶ ταῖς ἡμῖς εἰς τὴν βράχιν· καὶ ὁ μάρτυς τυπτόμενος ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας ἀσπλαγχνά, ἄλλο δὲν ἔλεγε πάλιν, πᾶρεξ τὸ Κύριε ἐλέησον, τόσον ὅπου ἡ μὲν γῆ ἐκοκκίνισεν ἀπὸ τὸ αἷμά του, οἱ δὲ ὀρῶντες ἐθαύμαζον τὴν ὑπομονὴν του· καὶ μετὰ τοῦτο πάλιν τὸν ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακὴν.

Ὁ δὲ Χριστὸς, ὁ καλὸς ἀγωνοθέτης, κατέβηκεν ἐκείνην τὴν νύκτα νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν δοῦλον του, καὶ τὸν ἐθεράπευσε, καὶ τὸν ἐστερέωσεν εἰς τὴν καλὴν του ὁμολογίαν, καὶ τοῦ ἔδωκε θάρρος, ὅτι νὰ μὴ δειλιάσῃ ποσῶς εἰς τὰς ἀπειλάς τοῦ Τυράννου, διότι αὐτὸς θέλει εἶσθαι πάντοτε μετ' αὐτοῦ νὰ τὸν ἐδυναμώσῃ καὶ βοηθῆ ἕως νὰ τελειώσῃ τὸν καλὸν καὶ μακρυνὸν ἀγῶνα τοῦ μαρτυρίου.

Μετὰ ἑξ ἡμέρας πάλιν εὐγαλε τὸν μάρτυρα ἔμπροσθέν του ὁ ἡγεμὼν, καὶ τοῦ λέγει· Ποῖος σοῦ ἰάτρευσε τὰς πληγὰς, ὅπου σοῦ ἔκαμαν ἢ ἀπερασμέναις ξυλιαῖς; καὶ ὁ μάρτυς· ὁ Δεσπότης μου Χριστὸς ἦλθε τὴν νύκτα ἐκείνην εἰς τὸ σκοτάδι, καὶ μετ' ἰάτρευσε· καὶ ἀκόμη μετ' ἐθάρρυνε εἰς τὴν καλὴν του ὁμολο-

γιατ. Καὶ ὁ ἡγεμὼν λέγει· ἐξ ἀκοῆς τὸ εἶχα πῶς ἐσεῖς οἱ Ῥωμαῖοι εἰσαθε μάγοι, καὶ δὲν τὸ ἐπίστευα, ἀλλὰ τώρα τὸ πιστεύω, διὰ τὶ βλέπω πῶς με μαγείας τοῦ Ιατρεύθης, καὶ λέγεις ὅτι ὁ Χριστός σου ἦλθε καὶ σὲ Ιατρεύσεν εἰς τὸ σκοτάδι. Ἐσεῖς λέγετε, πῶς ὁ Χριστός σας ἐσταυρώθηκεν ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους· καὶ ἓνος ὁποῦ δὲν ἠμπόρεσε νὰ γλυττώσῃ τοῦ λόγου του ἀπὸ τὸν Σταυρὸν, ἠμπορεῖ νὰ Ιατρεύσῃ ἄλλον; Λέγει του ὁ Ἀναστάσιος· Ὁ Χριστός μου ἦτο καὶ εἶναι Θεός, καὶ ἦλθε, καὶ ἐγείρεν ἄνθρωπος διὰ τὴν σῶσιν τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐφόρεσε σάρκα ἀνθρωπίνην· καὶ ἀκείνη ἢ ἀνθρωπίνη σὰρξ ἔπαθε καὶ ὄχι ἡ θεότης· ἀμὴ ἐσεῖς εἰσαθε πλανημένοι καὶ τυφλοὶ, καὶ παρόμοιον μυστηρίου· δὲν ἠμπορεῖτε νὰ καταλίθετε, ἀνίσως καὶ δὲν βαπτισθῆτε, νὰ ξετυλιωθῆτε καὶ νὰ γνωρίσετε τὴν ἀλήθειαν. Ἐπίπες πῶς ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ εἰμεθα μάγοι, καὶ μὴ μαγείας Ιατρευόμεθα· ὅμως μὴ τὸ νὰ εὐρίσκασθε εἰς τὰ σκοτάς τῆς ἀσέβειας, δὲν γνωρίζετε τὸ φῶς τῆς ἀληθείας, καὶ ὀνομάζετε τὰς θαυματουργίας, μαγείας· ἔπρεπε τοῦ Χριστοῦ τὰς ἐνεργείας νὰ τὰς ὀνομάζετε θαυματουργίας, καὶ ὄχι μαγείας. Τώρα, λέγει ὁ Τύραννος, νὰ ἰδῆς ἀνίσως καὶ ἠμπορῆ ὁ Χριστός σου νὰ σὲ γλυττώσῃ ἀπὸ τὰς χειρὰς μου. — καὶ προσάσσει νὰ ἐμπήξουν καλάμια εἰς τὰ δυνύγια τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν του. Καὶ περυσθὺς οἱ ὑπηρέται τοῦ διαβόλου ἄλλοι ἐπελεκοῦσαν τὰ καλάμια, καὶ ἄλλοι τὰ ἐμπηγαν εἰς τὰ δυνύγια τοῦ μάρτυρος· καὶ ἠσθάνετο πολλὴν ὀδύνην καὶ βίασανον. Καὶ ἀφ' οὗ τοῦ ἔβαλαν τὰ καλάμια, καὶ ἔτρεχε τὸ αἷμα ποταμῆδόν, τὸν ἐνέπαιζαν, λέγοντες· Πῶς δὲν ἔρχεται τώρα ὁ Χριστός σου νὰ θαυματουργήσῃ; Ἀκόμῃ τώρα νὰ ἰδῆς τί ἔχεις νὰ πάθῃς. Καὶ προσάσσει ὁ τύραννος νὰ πυρῶσουν σίδηρα, καὶ νὰ τὸν κάψουν εἰς τὰς μασχάλας· καὶ καιόμενος ὁ μάρτυς, ὕβριζε τοὺς ἀδίκους ἐκείνους λέγωντας· Ἐγὼ, ὑπηρέται τοῦ διαβόλου θέλωτε καίει καὶ ἐσεῖς οἱ φιλοῦσας τὸν δαίμονες μέσα εἰς τὴν κόλασιν αἰθρίων· ἀναθεμιάσας καὶ ἐσεῖς καὶ τὴν πίστιν σας, καὶ τὸν Μωχάμετην σας!

Ὁ Ἀλήμπεης εἶχεν ἓνα υἱὸν μονογενῆ, ὅστις ἦτον χρόνων

δεκατριῶν, ὅστις ἔσπεκε καὶ ἐβλεπε καὶ ἐθαύμαζε πῶς τὴν καρτερίαν τοῦ νέου, καὶ ἠρώτησεν ἕνα τῶν παρεστηκότων, λέγωντας· τί ἄνθρωπος εἶναι αὐτός, ὁ Χριστός, ὅπου αὐτός ὁ Ῥωμαῖος τὸν ἀγαπᾷ τόσον πολὺ, καὶ δὲν θέλει νὰ τὸν ἀρνηθῆ, μόνον θέλει καὶ παθαίνει τόσον κακόν; Λέγει του ἐκεῖνος· τί γυρεύεις τέτοια πράγματα, Πασά μου; ἕνας πλάνος ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον, καὶ αὐτοὶ τὸν πιστεύουν διὰ Θεόν, καὶ βάνουν τόσον πείσμα, καὶ προκρίνουσι καλλήτερα τὸν θάνατον, παρὰ νὰ τὸν ἀρνηθοῦν ἡμῶς μήσε μέλλει νὰ ἐξετάξῃς παρόμοια. Ὁ Γίος τοῦ Ἀλήμπεη μολογτοῦτο ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν του· ἂν ἦτο τρόπος νὰ ἀντάμανα αὐτὸν τὸν Ῥωμαῖον, νὰ τὸν ἐρωτοῦσα νὰ μάθω δι' αὐτὸν τὸν Χριστὸν τί ἄνθρωπος εἶναι. Διότι τοῦ ἦλθε μία ζέσις εἰς τὴν καρδίαν νὰ μάθῃ περὶ τούτου. Ὡς τόσον, ἀφ' οὗ τὸν ἐκατάκουσαν τὸν νέον, καὶ ἔπεσεν ὡς λειποθυμημένος, καὶ ἔτρεχαν τὰ αἵματα ἀπὸ τὰς σάρκας του, ὅπου ἐκοκκίνησεν ὅλη ἡ γῆ ἀπὸ τὰ αἵματά του, τὸν ἐσήκωσαν ἀπονεκρωμένον, καὶ τὸν ἐβρίψαν εἰς μίαν φυλακὴν σκοτεινὴν.

Ἐπὶ τὴν αὔριον ἠθέλησεν ὁ Ἀλήμπεης νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ κυνήγιον, τὸ μὲν διὰ νὰ περιδιαβάσῃ, τὸ δὲ διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν μελαγχολίαν του καὶ κακίαν του· καὶ προστάζει νὰ ἐτοιμασθοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, καὶ νὰ ἐτοιμάσουν καὶ τὸ ἄλογον τοῦ υἱοῦ του· καὶ αὐτός, ὡς ἤκουσε πῶς ὁ πατήρ του ἔχει νὰ ὑπάγῃ ἔξω, ἐσοχάσθη πῶς τότε ἦτον ὁ καιρὸς νὰ ἀνταμώσῃ τὸν Ἀναστάσιον νὰ μάθῃ διὰ ἐκεῖνον τὸν Χριστόν. Καὶ λοιπὸν ὑπῆγαν οἱ ὑπηρέται καὶ τὸν ἐκραζαν νὰ κατέβῃ νὰ καθαλλικεύσῃ, ὅπου τὸν προσμένει ὁ πατήρ του νὰ κινήσουν. Ὁ δὲ ἐπροσποιήθη ὅτι ἦτον ἀρρώστος, καὶ παρακαλεῖ τὸν πατέρα του νὰ τὸν παραιτήσῃ, νὰ μὴ τύχῃ καὶ τὸν τεινάζῃ τὸ ἄλογον, καὶ ἔλθῃ εἰς τὸ χειρότερον. Ὁ μὲν πατήρ του, ὡς ἤκουσεν ὅτι ἀσθενεῖ, τὸν ἄφηκε, καὶ ἐπῆγε μὲ δλους του τοὺς ἀνθρώπους. Τότε αὐτός, εὐρίσκωντας τὴν εὐκαιρίαν, καταβαίνει κάτω, καὶ πηγαίνει εἰς τὴν φυλακὴν, ὅπου ἐφύλαττεν εἰς τζακούσης, καὶ τοῦ λέγει· Τί ἄνθρωπος εἶναι αὐτός ὁ φυλακωμένος, ὅπου τοῦ ἔκαμαν τόσα βιάσανα, καὶ δὲν θέλει νὰ

κάμη τὸ θέλημα τοῦ πατρὸς μου; Λέγει του ἐκεῖνος· πείσμα ἔβαλε, καὶ δὲν θέλει νὰ ἀκούσῃ. Λέγει του· νὰ κατέβω ἐγὼ νὰ τοῦ συντύχω, μήπως καὶ τὸν γυρίσω. Λέγει του ὁ τζαούσης· τί γυρεύεις, Πασά μου, ἀπὸ τέτοιον ἄνθρωπον; αὐτοῦ τοῦ ἔκαμαν τόσα βάσανα, καὶ δὲν ἐγύρισε, καὶ τοῦ λόγου σου θέλεις νὰ σὲ ἀκούσῃ; Μὴν ἐλπίζης κανένα διάφορον ἀπὸ αὐτόν· διατί, καθὼς ἐκατάλαβα ἐγὼ, τὸ σίδηρον καλῆτερα μαλάσσεται, παρὰ αὐτοῦ τοῦ ραγιά ἢ γινώμη. Ὅχι, τοῦ λέγει· ἐγὼ θέλω νὰ ἐμβῶ μέσα νὰ τοῦ συντύχω νὰ τὸν γυρίσω, καὶ μισθὸν ἔχω. — Ἄμῃ, ἂν τύχη, λέγει, καὶ τὸ μάθη ὁ πατήρ σου πῶς σοῦ ἤνοιξα καὶ ἐμβήκες, καὶ ἀντάμωσες τὸν Ῥωμαῖον, ἐμένα τί μὲ κάνει; Μὴ φοβῆσαι, τοῦ λέγει, μόνον ἄνοιξε νὰ ἐμβῶ· καὶ οὔτως τοῦ ἤνοιξε καὶ ἐμβήκε, λέγωντάς του νὰ προσέχη, ὅταν κτυπήσῃ τὴν θύραν ἔσωθεν, νὰ ἦναι ἕτοιμος νὰ τοῦ ἀνοίξῃ. Ἐμβαίνωντας λοιπὸν μέσα εἰς τὴν φυλακὴν, εἶδε φῶς πολὺ, καὶ ἤκουσε μίαν γλυκυτάτην φωνὴν, καὶ εὐωδίαν. Ἐνταυτῷ βλέπει καὶ δύο ἀσπροφόρους, ὅπου ἐστέκοντο εἰς ἐκδεξιῶν, καὶ ἕτερος ἐξ ἀριστερῶν τοῦ νέου, καὶ ἄλλος νέος ὅπου τοῦ ἔβανεν ἕνα στέφανον εἰς τὴν κεφαλὴν, ὅστις ἔλαμπεν καὶ ἀστραπτен ὡσὰν τὸν Ἥλιον, εἰς τρόπον ὅπου ἐθάμβωσε τὰ ὀμμάτιά του, καὶ ἀπὸ τέτοιον θάμβος δὲν ἐδύνατο νὰ βλέπῃ καθὰ εἰς τὰ λοιπὸν σκότος. Ὦθεν, ἰδὼν αὐτοὺς τοὺς νέους, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν· πῶθεν ἐμβήκαν αὐτοὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἐδῶ; ὡς φαίνεται, ἄσπρα ἔλαβεν ὁ τζαούσης, καὶ τοὺς ἐμβασεν. εἰς τόσον ἄρχισε νὰ δειλιάζῃ, μήπως καὶ τὸν φονεύσουν εἰς πείσμα τοῦ πατρὸς του, ὅπου ἔκαμε τόσα κακὰ τοῦ Ῥωμαίου.

Ταῦτα στοχαζόμενος, παρ' ὀλίγον ἦτο νὰ κτυπήσῃ τὴν θύραν, ἤγουν, νὰ τοῦ ἀνοίξῃ ὁ τζαούσης νὰ εὐγῇ ἔξω. Ὅμως ὁ Ἀναστάσιος τοῦ ἐρώναξε λέγωντας· Ἄχμητ ἡγά μὴ φοβῆσαι, μόνον πλησιάσαι σιμά· λοιπὸν, καὶ ἔλαβε θάρρος, ἀκούωντας νὰ τὸν κράζῃ κατ' ὄνομα, καὶ πλησιάζωντας, παρευθὺς ἔγιναν ἄφαντοι ἐκεῖνοι οἱ δύο ἀστραπόμορφοι. Λέγει πρὸς τὸν Ἀναστάσιον· ποῦ εἶναι ἐκεῖνοι οἱ Ῥωμαῖοι, ὅπου ἦσαν ἐδῶ σιμά σου; λέγει τῷ ἐκείνῳ, δὲν ἦσαν ἄνθρωποι, ἀλλὰ πνεύματα οὐράνια, καὶ τοὺς ἔστειλεν ὁ Δεσπότης

μου Χριστός νά με ἐπισκεφθοῦν· ὁ δὲ λέγει του· καὶ τί ἄνθρωπος εἶναι ὁ Χριστός, ὅπου τὸν ἀγαπᾷς, καὶ σοῦ ἔκαμαν τόσα βιάσασα, καὶ δὲν ἠθέλησες νά τὸν ἀρνηθῆς; Ὁ Ἀναστάσιος τοῦ ἀπεκρίθη· Ὁ Χριστός δὲν εἶναι ἄνθρωπος μόνον, ἀλλ' εἶναι καὶ Θεός. Καὶ οὕτως τοῦ ἐδιεγύθη ἐν συντομίᾳ μὲ λόγια χαριτωμένα ὄλον τὸ μυστήριον τῆς Ἐνσάρκου Οἰκονομίας, καὶ ἀκόμη πῶς ὁ Χριστός τοῦ ἀπεκάλυψε, πῶς ἔχει νά ὑπάγη ἐκεῖ εἰς τὸ σκότος τῆς φυλακῆς νά τὸν εὔρη, καὶ ἀκόμη πῶς δηλαδὴ ἔχει νά ἔλθῃ εἰς τὴν ἀληθινὴν πίστιν, καὶ τέλος πάντων νά σωθῆ. Τότε τοῦ λέγει· πάλιν, ἀμὴ ἐκεῖνο τὸ στεφάνι ὅπου εἶδα καὶ σοῦ ἔβανε ἕνας εἰς τὴν κεφαλὴν, τί ἐσημείωνε; λέγει· τέτοιον στεφάνι φοροῦσιν ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ εἰς τὴν κεφαλὴν τους, ἀμὴ δὲν φαίνεται· καὶ τέτοιο ἔχεις νά λάβῃς καὶ σὺ, ὀπόταν βαπτισθῆς. Λέγει του· καὶ πῶς ἔχω νά κάμω νά βαπτισθῶ; τοῦ λέγει· κατὰ τὸ παρὸν ἡσχάσε εἰς τὸ σπῆτι τοῦ πατρός σου ἀκόμη ἕνα χρόνον, καὶ ὁ Χριστός θέλει σὲ ὀδηγήσει ὅταν ἦναι καιρὸς νά φύγῃς ἀπὸ τὸν πατέρα σου καὶ νά ἐλευθερωθῆς ἀπὸ τὸ σκότος τῆς ἀσεβείας· μόνον κατὰ τὸ παρὸν νά κάνῃς τὸν σταυρόν σου, καὶ νά λέγῃς· Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ βοήθει μοι, κρυφὰ ὅσον ἡμπορεῖς νά μὴ σὲ βλέπη κανένας· νά μὴ φανερώσῃς κανενὸς πῶς ἦλθες ἐδῶ, ἢ πῶς με ἀντάμωσες, οὔτε κἀν τῆς μητρός σου, διότι εἶναι ἀσεβεῖς καὶ δὲν πιστεύουσι· μόνον ἐσένα ὁ Θεὸς ἐφώτισε διὰ τὸ καλὸν σου, ἀλλὰ ἴσως καὶ διὰ νά ὀλίψῃ τὸν πατέρα σου, ὅπου ἠθέλησε νά ἀδικήσῃ ἐμὲ, καὶ νά μοῦ κάμῃ τόσα κακά, χωρὶς νά τοῦ πταίσω τίποτε· καὶ εὐχαριστῶ τὸν ἀληθινὸν Θεόν, τὸν Χριστόν μου, ὅπου με ἐφύλαξε καὶ με ἐβοήθησεν ἕως τώρα, ὅστις ἦλθε καὶ με ἰάτρευσε, καὶ εἶμαι γερὸς χωρὶς νά ἔχω τὸ παραμικρὸν σημεῖον, ἀπὸ τὰς πληγὰς ὅπου μοῦ ἔκαμαν, καθὼς με βλέπεις, καὶ με ἐπληροφόρησε, πῶς ἀκόμη θέλει εἶναι μαζὴ μου, ἕως τὴν ὀστερὴν ὥραν. Ἴδου ὅπου ἤκουσας, Ἀχμέτ Ἁγά, ὄλην τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ· πῆγαινε τώρα καὶ ἐνθυμοῦ τὰ λόγια μου πάντοτε, καὶ νά ἀπολαύσῃς τὸ καλὸν τέλος τῶν ῥημάτων μου.

Ταῦτα ἰδὼν καὶ ἀκούσας ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλήμπεη, εὐγῆκεν ἔξω ἀπὸ τὴν φυλακὴν, καὶ λέγει τοῦ Ἰζαούση· καλὰ μοῦ εἶπες πῶς καλλήτερα μαλάσσεται τὸ σίδηρον παρά ἡ γνώμη αὐτοῦ τοῦ Ῥωμαίου. Λέγει ὁ Ἰζαούσης· θεὸν σοῦ τὸ εἶπα ἐγὼ, Πασά μου· πήγαινε, πήγαινε, νὰ μὴ σὲ ἰδῇ κανένας πῶς ἐμβῆκες εἰς τὴν φυλακὴν. Καὶ ἔτσι ἀνέβη καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸν ὄντά του, χωρὶς νὰ γνωρίσῃ ἄλλος κανεὶς τίποτε ἀπὸ ἐκεῖνο ὅπου αὐτὸς εἶδε καὶ ἤκουσε. Πρὸς δὲ τὸ ἑσπέρας ἦλθεν ὁ πατήρ του, καὶ εὐθὺς ἠρώτησε δι' αὐτὸν ἂν ἦναι καλὰ, ὅστις εὐγῆκε, καὶ τὸν εἶδε, καὶ ἐχάρη.

Ἀφ' οὗ γοῦν ἐπέρασαν ἡμέραις δώδεκα ὅπου ὁ μάρτυς ἦτον εἰς τὴν φυλακὴν ἐκείνην τὴν σκοτεινὴν, χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ κανεὶς οὔτε φαγητὸν, οὔτε πιοτὸν τὸ σύνολον, ἐσυμβουλευθῆκεν ὁ Ἀλήμπεης μὲ ὄλους τοὺς ἀγάδες του τὸν τρόπον νὰ κάμῃ διὰ νὰ ἠμπορέσῃ νὰ καταπίσῃ τὸν νέον νὰ κάμῃ τὸ θέλημα του· καὶ αὐτοὶ τὸν ἐσυμβούλευσαν, ὅτι νὰ στολίσῃ ἓνα ἄλογον κάλιν, καὶ νὰ βάλῃ καὶ εἰς ἓνα μέρος ἄσπρα πολλὰ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, καὶ φορέματα λαμπρὰ καὶ πολύτιμα στολίδια καὶ νὰ τὰ προσφέρῃ ὅλα ταῦτα τοῦ νέου, λέγωντάς του, πῶς τὰ τοιαῦτα τοῦ τὰ χαρίζει ἐάν θέλῃ νὰ γένη μουσουλμάνος, καὶ μὲ τοῦτον τὸν τρόπον ἴσως καὶ δελεασθῇ νὰ κάμῃ τὸν λόγον του· εἰ δὲ καὶ δὲν καταπεισθῇ, νὰ μὴν καταφρονῆται ἡ πίστις μας ἀπὸ ἓνα Ῥωμαῖον, καὶ εἶναι ἐντροπή.

Ἦρσαν ἡ συμβουλὴ αὕτη τοῦ Ἀλήμπεη, καὶ παρευθὺς ἐπρόσταξε καὶ ἐτοιμάσθησαν ὅλα αὐτά. Ἐπειτα εὐγάζουν τὸν μάρτυρα ἀπὸ τὴν φυλακὴν, καὶ τὸν φέρουσιν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Παλατίου, ὅπου ἦτον ἓνα εὐμορφώτατον ἄλογον πλουσιοσταλισμένον, καὶ ἐπάνω εἰς μίαν ταῦλαν ῥιπισμένα τέσσα φλωρία, καὶ τόσα τζοβαϊρικὰ καὶ μαλάματα, καὶ ροῦχα ὀλόχρυσα. Τότε λέγει ὁ Ἀλήμπεης τοῦ Ἀναστασίου· ἀπὸ τὴν ἀρχὴν μὲ ἔκαμες καὶ ἐθύμισσα καταπάνω σου, καὶ σοῦ ἔκαμα τέσσα καλά, τὰ ὅποια μὲ ἐδίασες, διὰ τὸ πείσμα σου, νὰ σοῦ τὰ κάμω, ἐπειδὴ καὶ νὰ μοῦ ἔδωσες αἰτίαν, καὶ εἰς τοῦτο ἐγὼ δὲν ἔχω πταίσιμον, ὅ-

σον τὸ ἔχεις ἐσύ. Πλὴν τώρα ἄς τὰ ἀφήσωμεν ὅλα ἐκεῖνα, ἀγ-
καλά καὶ ἐσὺ εἶπες πολλά κακὰ διὰ λόγου μου καὶ διὰ τὴν πί-
στιν μας, ὕβρισε, καὶ τὸν Περσὴν μας· καὶ διὰ τοῦτο τὰ ἀφι-
νομεν ὅλα νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὸν ἀέρα. Ἐλα τώρα ἐδῶ, λάβε τοῦτα
τὰ χαρίσματα ὅπου σοῦ ἠτοίμασα. Τὸ ἄλογον αὐτὸ, καὶ τὰ
ἄσπρα, καὶ τὰ ῥοῦχα ὅλα εἶναι ἐδικά σου διὰ τὴν ὥραν, καὶ πά-
λιν μετὰ ταῦτα ἔχω καὶ ἄλλα νὰ σοῦ δώσω, τόσον ὅπου νὰ σέ
κάμω πλουσιώτερον ἀπὸ ὅλους, καὶ καλῆτερον, νὰ γένῃς ὀνο-
μαστός καὶ ἑξακουστός καὶ μεγάλος ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον·
μόνον κάμει τὸν λόγον μου, προσκύνῃσε καὶ γίνε Τοῦρκος. Ὁ δὲ
μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσιος ἀποκρίθηκε, λέγωντας· γλυ-
κὺς ἦτον εἰς τὴν θεωρίαν, ἀλλὰ πικρὸς εἰς τὴν γεῦσιν ὁ καρπὸς
ὅπου ἐθανάτωσε τὸν πρωτόπλαστον ἐκεῖνον ἄνθρωπον, τὸν Ἀδάμ·
δὲν μὲ ἀπατάς, διάβολε, πλάνε καὶ ἀπατεῶν, δὲν μὲ γελάς,
Ἀλήμπεη, ὄχι, μὲ τοῦτά σου τὰ καλὰ, ὅπου μοῦ ἐχάρισε· τὸ
ἀργύριόν σου ἄς ἦναι μετ' ἐσέ εἰς ἀπόλειαν· αὐτὰ εἶναι πράγ-
ματα φθαρτὰ καὶ πρόσκαιρα, ὅπου σήμερον εἶναι καὶ αὔριον ἀφαι-
νίζονται· ἐγὼ δὲ ἐκεῖνα τὰ μέλλοντα καὶ ἄφθαρτα καὶ Οὐρά-
νια ἀγαθὰ φαντάζομαι τὰ ὅποια ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε, καὶ οὐς
οὐκ ἤκουσε, ἃ ἠτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν. Μὴ γέ-
νοιτο ποτὲ, μὴ γένοιτο! νὰ ἀρνηθῶ τὸν Δεσπότην μου Χριστόν·
ὄχι διὰ αὐτὰ ὅπου μοῦ δείχνετε, ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸν κόσμον νὰ
μοῦ χάρισετε· καὶ μὴ κοπιάζετε ματαίως, καὶ ἠνωφελῶς, ἐλ-
πίζοντες μὲ παρόμοια πράγματα νὰ μὲ δελεάσετε, τάχα καὶ νὰ
μὲ πλανέσετε, διότι ἐκεῖνο ὅπου εἶπα τὴν πρώτην φοράν, ἐκεῖνο
λέγει καὶ μέχρι τέλους· Τοῦρκος δὲν γίνομαι, διατι εἶμαι
Χριστιανός· ἄπιστος δὲν γίνομαι, διατι εἶμαι πιστός· ἄσε-
βης δὲν γίνομαι, διατι εἶμαι εὐσεβής καὶ ὀρθόδοξος· καὶ εὐ-
γάλετε κάθε ἐλπίδα ἀπὸ λόγου σας, καὶ μὴν ἐλπίζετε νὰ ἀλλάξω
ποτὲ εἰς αἰῶνα τὸν ἀπαντα τὴν γνώμην μου. Ἴδού ὅπου σὰς
λέγω αὐτὸ τὸ ἴδιον ὅπου πάντοτε εἶπα, καὶ κάμειτε ὅ,τι θέλετε.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἀλήμπεης, ἔμεινεν ἄφωνος. Οἱ παρεστῶτες
ἀγάδες τοῦ τοῦ λέγουσι· δὲν εἶναι διάφορον ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἄν-

θρωπον, μόνον χάλασέ τον, κόψετον καθώς τού πάλαι. Καί εὐ-
θὺς ἔδωκε προσταγήν νά τοῦ κόψουν τήν κεφαλήν. Καί τήν μέν
ἡμέραν ἐκείνην τόν ἔβαλαν πάλιν εἰς τήν φυλακὴν, τήν δὲ ἐρ-
χομένην τόν εὐγαλαν δέσαιον, ὡσπερ ἕνα κατάδικον, ταλαιπω-
ρημένον, καί τόν ἔουρναν εἰς τήν σφαγὴν. Καί ὑπήγασι καί ἀπέ-
τεμον τήν τιμὴν κεφαλὴν τῆ 22 τοῦ Ἰουλίου αφηγ'. (1753).
Καί ἐτιζι μὲ τὸν θάνατον ἐκέρδισε τήν ἀθάνατον ζωὴν.

Ἐπιστρέφοντες δὲ οἱ μισαιφόνοι ἐκεῖνοι, ἔλεγαν ὅτι γάλα ἀντὶ
αἵματος ἔσταξεν ἡ ἀποκεφάλισις του. Ἀφήκασι γοῦν τὸ ἱερὸν
αὐτοῦ λείψανον εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον ὡς εἴσασιμις ἡμέρας. Εἶτα
λέγει ὁ Ἀλήμπης τῶν ὑπηρετῶν· ὑπάγετε νά σηκώσετε τὸν Ῥω-
μαῖον, νά τὸν βίψετε μέσα εἰς τὸν λάκκον τὸν βορβορώδη, ὅπου
εἶναι ἐκεῖ κοντὰ, διὰ νά μὴ τύχη καί τὸν πάρουσι οἱ Ῥωμαῖοι,
καί τὸν κάμουν ἁγίον τους, καθὼς συνηθίζουν. Ἀπελθόντες δὲ οἱ
ὑπαρέται νά κάμουν τὸ προστασάμενον, ἐδαιμονίσθησαν, καί
ἔπεσαν εἰς τήν γῆν κυλιόμενοι, καί ἀλαλάζοντες· ἀλλὰ καί
βροντῆ δυνατῆ καί σεισμὸς τότε μέγας ἐγένετο, τόσον ὅπου
ἔπεσεν ἕνα κίόσκι, καί παρ' ὀλίγον ἐπλάκονε τὸν τύραννον ἐκεῖ-
νον Ἀλήμπη μὲ ὄλον του τὸ ἀσκέρι. Τότε φοβηθέντες πολλὰ,
ἐπρόσταξε καί ἔλαβον τὸ σῶμα τοῦ μάρτυρος οἱ Ῥωμαῖοι νά τὸ
ἐνταφιάσουν, τὸ ὅποιον πέρνοντες οἱ πιστοὶ, μετ' εὐλαβείας καί
χαρᾶς ἐπήγασι εἰς ἕνα μοναστήριον, ὅπου ἦτον ἐκεῖ σιμὰ, καί
τὸ ἐνταφιάσασιν.

Ἐχωντας δὲ ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλήμπη ἐπιθυμίαν νά μάθῃ εἰς ποῖον
τόπον τὸν ἐνταφιάσαν, ἠρώτησε κρυφὰ ἕνα Χριστιανὸν, καί
ἔμαθε τὸν τόπον· καί πάντοτε ἐπαρτηροῦσε κειρὴν καί τρόπον
ἀρμόδιον νά ὑπάγῃ κρυφὰ εἰς ἐκεῖνο τὸ μοναστήριον διὰ νά προ-
σκυνήσῃ τὸν τάφον τοῦ μάρτυρος. Καί παραφυλάξας, εὗρηκε
μίαν τῶν ἡμερῶν ὅπου ὁ πατήρ του εἶχε πολλὰς δουλείας, καί
τοῦ λέγει· παρακαλῶ σε, μπαμπά μου, νά μοῦ δώσης ἀδειαν
σήμερον νά ὑπάγω νά περιδιαβύσω ὀλίγον ἕως ἐκεῖ παρέκει,
διατὶ ἔχω μεγάλην στενοχωρίαν· καί πρηνὺς κοχλῆσαι πάντε ἐξ ἡ,
καί τοῦς προστάζει νά ἤθελαν τήν συντηροῦσαι ἐκείνην τὴν ἡμέ-

μην, ὅπου αὐτὸς ἀγαπῶσε καὶ ἤθελε νὰ ὑπάγῃ. Τότε πέρνωντας τὴν ἄδειαν, εὐγήκασιν ἔξω ἀπὸ τὴν χώραν, καὶ λέγει τῶν δούλων· θέλω νὰ ὑπάγω εἰς τὸν δεῖνα τόπον, ὁ ὁποῖος ἦτον σιμὰ εἰς ἐκεῖνο τὸ μοναστήριον· καὶ οἱ δούλοι τὸν ὑπήγασι προθύμως ἐκεῖ, καθὼς ἐπρόσταξε. Καὶ πάλιν τοὺς λέγει· ἐγὼ ἀγαπῶ σήμερον νὰ ὑπάγω εἰς αὐτὸ τὸ μοναστήριον νὰ με φιλεύσουν οἱ καλογέροι. Οἱ δούλοι εἰς τοῦτο ἠθέλησαν νὰ τὸν ἐμποδίσουν, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθησαν· ἔθεν ἔστειλαν ἓνα διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ δώσῃ τὴν εἰδῆσιν εἰς τὸ μοναστήριον, πῶς ἔχει νὰ ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλήμπετ νὰ φαγῇ ἐκεῖ. Ὁ δὲ ἠγούμενος καὶ οἱ καλόγεροι, ὡς ἤκουσαν, ἐφοβήθησαν οἱ δυστυχεῖς, ἀλλὰ τί εἶχασιν νὰ εἰποῦσιν; ἰς τόσον ἐφθασαν ἐκεῖ, καὶ εὐγήκασιν ὅλοι οἱ καλόγεροι καὶ τοὺς ἐδεξιώθησαν, καὶ φαγητὰ ἐτοίμασαν τὰ ἀρκούντα, καὶ ἔρχον καλὰ, τόσον ὅπου ἔπεσαν νὰ κοιμηθῶν τὸ μεσημέρι.

Ὁ δὲ υἱὸς τοῦ Ἀλήμπετ ἀφῆκεν ἕως ὅπου ἀπεκοιμήθησαν οἱ δούλοι, καὶ τότε σηκώνεται, καὶ εὐγαίνει ἔξω, καὶ βλέπει τὸν ἠγούμενον καὶ τὸν ἐκραξε, καὶ τοῦ λέγει· ποῦ εἶναι ἡ Ἐκκλησία; Ὁ δὲ ἠγούμενος ἄρχισε νὰ ὑποπτέετε κακῶν, καὶ νὰ φοβῆται, καὶ τοῦ λέγει· τί θέλεις, Πασά μου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν; Αὐτὸς τὸν εἶπε μὲ τὸ αὐστηρόν· *Ἄνοιξέ μου τὴν Ἐκκλησίαν*, καὶ μὴν ἐρωτῆς τί θέλω. Τότε θέλων καὶ μὴ θέλων, ἠνοιξε τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐμβῆκαν ὁμοῦ μέσα καὶ οἱ δύο· εἶτα τοῦ λέγει· κλείσε τὴν θύραν· καὶ ἐκλείσει· καὶ παρευθὺς ἄρχισε νὰ κἀνῃ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, λέγωντας· *Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ βοήθει μοι.*

Ὁ ἠγούμενος βλέπωντας, ἐμεινεν ἐκστατικὸς καὶ ἐκθαμβος. Λέγει του· *δειξάι μου ποῦ εἶναι ὁ Χριστός;* Αὐτὸς τοῦ λέγει· τί εἶναι αὐτὰ ὅπου γυρεύεις, Πασά μου; τί θέλεις ἀπὸ τὰ ρωμαϊκὰ πράγματα; ἢ θέλεις νὰ με καθύσης ἐδῶ ὅπου ἤλθες; Τοῦ λέγει· παῦσε, ὦ ἠγούμενε, μόνον δεῖξε μου τὸν Χριστὸν, καὶ μὴ σὲ μέλλει. Ὁ ἠγούμενος πάλιν τοῦ ἔλεγε τὰ ἴδια· καὶ αὐτὸς ἐπῆγε πρὸς τὰς εἰκόνας, καὶ τὸν κράζει καὶ τοῦ λέγει· ποῖος εἶναι ὁ Χριστός; ἰς τόσον τοῦ τὸν ἔδειξε, καὶ αὐτὸς τὸν ἐφίλησε. Τοῦ ἔδειξε καὶ τὴν Παναγίαν, καὶ τὴν ἐφίλησε καὶ αὐτήν. Εἶτα

τοῦ λέγει· ποῦ ἔχεις θαμμένον τὸν Ἀναστάσιον; ἐκεῖνον, λέγει, ὅπου ἐκοίτην ὁ πατήρ μου; Ὁ Ἠγούμενος τότε ἄρχισε περισσότερον νὰ ὑποπτεύεται καὶ νὰ φοβῆται, παρακαλῶντας τον νὰ μὴ ζητᾷ παρόμοια πράγματα, διατὶ δὲν ἔχει καμμίαν εἶδῃσιν περὶ αὐτοῦ· καὶ ἐκλαιγε, πῶς ἐπῆγε νὰ χαλάσῃ τὸ μοναστήριον, καὶ ἄλλα πολλά. Βλέπωντας αὐτὸς τὸν Ἠγούμενον νὰ φοβῆται τόσον καὶ νὰ κλαίῃ, ἄρχισε νὰ τοῦ διηγηθῆ πῶς ὑπῆγε καὶ τὸν ἀντάμωσε τὸν Ἀναστάσιον εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ὅλα ἐκεῖνα ὅπου τοῦ εἶπε. Τότε ὁ Ἠγούμενος ὀλίγον ἐσυνῆλθεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του, καὶ τοῦ ἔδειξε τὸν τάφον, καὶ ἐπροσκύνησε· καὶ ἐκεῖ εἰς τὸν ἀσπασμὸν ἠσθάνθηκεν ὁ υἱὸς τοῦ Ῥωμιομάχου Ἀλήμπη εὐωδῖαν γλυκυτάτην καὶ ἄρρητον. Εἶτα λέγει τοῦ Ἠγουμενοῦ· μὴ φοβάσαι τίποτε, καὶ μὴν εἰπῆς κἀνεὸς αὐτὰ ὅπου σοῦ εἶπα· μόνον, ὅταν ἀκούσης πῶς ἔργονα ἀπὸ τὸ σπῆτι μου τότε νὰ ἠξεύρης πῶς ὁ Χριστὸς με ἐλευθέρωσεν ἀπὸ τῆν πατρικὴν ἀσείθειαν· καὶ ἐκβαλὼν δέκα πέντε χρυσᾶ, τοῦ ἔδωσε διὰ τὰ ἔξοδα ὅπου ἔχαμε τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Εἶτα ἐξῆλθεν ἔξω τῆς Ἐκκλησίας, ὑπῆγε καὶ εὔρηκε τοὺς δούλους, ὅπου ἀκόμη ἐκοιμοῦντο, καὶ κἀνεὶς δὲν ἐκατάλαβε τίποτε· καὶ μετὰ ταῦτα ἐσηκώθησαν, καὶ ἔφυγαν, καὶ ὑπήγασιν εἰς ὁ σπῆτι τους. Καὶ πάντοτε νύκτα καὶ ἡμέραν εἶχε τὸν πόθον νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τοὺς ἀσεβεῖς, νὰ μὴ τοὺς βλέπῃ, ἂν καὶ νὰ ἦτον οἱ γονεῖς του. Καὶ κρυφὰ ἔκανε τὸν σταυρὸν του, καὶ ἔλεγε τὸ μάθημά του ἐκεῖνο, ὅπου τοῦ ἔμαθεν ὁ καλὸς του διδάσκαλος, ἦγουν ὁ Ἅγιος Ἀναστάσιος, τό· Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ βοήθει μοι.

Μετὰ τὴν παρέλευσιν δὲ ἐνὸς χρόνου, ἔτυχε καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἀλήμπη, (ὅπου ἦτον ὑπανδρευμένη εἰς ἄλλην χώραν μακρυνήν, Χλένεναν ὀνομαζομένην), νὰ θέλῃ νὰ κάμῃ τοὺς γάμους τοῦ υἱοῦ της· καὶ ἐπροσκάλεσεν εἰς τοὺς γάμους τὸν ἀδελφὸν της· τὸν Ἀλήμπην, ὁ ὁποῖος εἰς τὸν καιρὸν αὐτὸν εἶχε σύγγχυσται πολλὰς, ἐπειδὴ ἡ Βασιλεῖα τὸν ἐζητοῦσε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Πόλιν, νὰ ἀπολογηθῆ εἰς ὅσον τὴν διέβαλαν οἱ πλησιόχωροί του, πῶς τοὺς ἀδίχησε, καὶ εὔρισκετο εἰς αὐτὸ τοῦτο πῶς νὰ ὑπεντίσῃ τὸ κα-

κλιν, ὅπου τοῦ ἐσυνέβηκε· διὰ τοῦτο δὲν ἠμποροῦσε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν χαρὰν τοῦ ἀνιψιοῦ του. Ὄθεν συνεβουλευθῆ μετὰ τῆς γυναικὸς του τί νὰ κάμῃ. Λέγει του ἐκείνη· ἀνάγκη εἶναι νὰ ἰδῆς νὰ κυβερνήσῃς τὰς δουλείαις σου, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος εἶναι ἐντροπὴ νὰ μὴν ὑπάγῃς εἰς τὴν χαρὰν τοῦ πικιδιοῦ τῆς ἀδελφῆς σου· στοχάσου λοιπὸν, καὶ κάμε τὸ καλῆτερον. Ὅμως ἐστοχάσθηκα, ἀπεκρίθη, νὰ στείλωμεν τὸν υἱὸν μας Ἀχμέτ Ἀγά· πῶς σοῦ φαίνεται; Λέγει του, πολλὰ καλὰ εἶναι. Καὶ οὕτως ἠτοίμασαν αὐτὸν νὰ τὸν στείλωσι μὲ τοὺς ἀγάδαις καὶ δούλους περισσοὺς, καὶ μὲ χαρίσματα μεγάλα· καὶ ἐκίνησαν νὰ ὑπάγουν. Ὡς δὲ ἔμαθεν ὁ ἄνδρας τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ἀλήμπεη Ἰμπραΐμ Ἀγάς, πῶς πηγαίνει ὁ ἀνιψιὸς του, εὐγῆκεν ἔξω ἀπὸ τὴν χώραν μὲ πολλοὺς ἀγάδαις, καὶ τὸν προῦπάντησαν, καὶ τὸν ἐδεξιώθησαν μὲ πολλὴν χαρὰν καὶ τιμὴν· καὶ ἐλυθόντες, τὸν ἐδέχθηκεν ἡ θεία του, καὶ τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν ἐφίλησε, καὶ τὸν ἐπαινοῦσε, καὶ ἤρχετο καὶ τὰς ἐδικαίς του χαραῖς, καὶ ἄλλα πολλὰ ἐγκώμια γυναικίτικα. Ὡς τόσον ἔκαμαν τοὺς γάμους, καὶ ἔχαίροντο μικροὶ καὶ μεγάλοι· αὐτὸς μόνος δὲν εἶχε τόσην ἔγροϊαν νὰ χαίρεται. Διὰ τὸ ὁποῖον, βλέπωντας ἡ θεία του νὰ στέκεται ὡσάν περίλυπος, τοῦ ἔλεγε· διατί, Πασά μου, δὲν χαίρεσαι, ἀμὴ στέκεσαι ὡσάν περίλυπος; τί ἔχεις; τὴν νένα σου ἐνθυμᾶσαι; Αὐριον πηγαίνεις, καὶ τὴν εὐρίσκεις· ἐδῶ πρέπει νὰ στέκεσαι ὡσάν εἰς τὸ σπῆτι σου· καὶ τὸν ἐπιανε, καὶ τὸν ἐκολάκευε, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν γυναικῶν. Τοῦτον ὅμως ὀλίγον τὸν ἐμελλε διὰ τὸν γάμον, διότι ὕλος ὁ πόθος καὶ ἡ ἀγάπη του ἦτο πότε νὰ φύγῃ νὰ μὴ τοὺς βλέπῃ.

Ὡς τόσον ἀπ' ἐκεῖ δύο ὥραις ἔξιμκρὰ ἦτον ἓνα μοναστήριον τοῦ Ἀγίου Νικολάου ἐπάνω εἰς ἓνα βουνὸν, καὶ ἐκεῖ εὐρίσκετο ἓνας ἱερομόναχος ἐνάρετος. Εἰς τοῦτον ἀπεκάλυψεν ὁ Θεὸς τὰ κατ' αὐτὸν, καὶ πῶς εὐρίσκεται εἰς τὴν Χλένεναν, καὶ νὰ ἀσηκωθῇ νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸν πάρῃ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ ἔως εἰς τὴν Πάτραν, καὶ νὰ τὸν βαρκάρῃ διὰ τὴν Βενετίαν. Τὴν νύκτα ἐκείνην βλέπει καὶ τὸν μάρτυρα Ἀναστασίον εἰς τὸν ὕπνον του, φορῶντας τὸν στέφανον εἰς τὴν κεφαλὴν του, κρατῶντας ἕτερον στέφανον εἰς